

Hof van Justitie van de Europese Unie

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 56/17

Luxemburg, 30 mei 2017

Pers en Voorlichting

Conclusie van de advocaat-generaal in zaak C-165/16
Toufik Lounes/Secretary of State for the Home Department

Volgens advocaat-generaal Bot kan een derdelander die een familielid is van een Unieburger het recht hebben om te verblijven in de lidstaat waar die Unieburger heeft verbleven alvorens de nationaliteit van die lidstaat te hebben verworven en een gezinsleven te hebben opgebouwd

Om de nuttige werking van de aan het Unieburgerschap verbonden rechten te garanderen, mogen de voorwaarden voor de toekenning van dit afgeleid verblijfsrecht in beginsel niet strenger zijn dan die welke zijn vastgesteld door de richtlijn inzake het vrije verkeer van Unieburgers

Toufik Lounes, die de Algerijnse nationaliteit heeft, is in 2010 het Verenigd Koninkrijk binnengekomen. Hij had een bezoekersvisum voor een duur van zes maanden, en is daarna illegaal op Brits grondgebied gebleven. Perla Nerea García Ormazábal, een Spaans staatsburger, heeft zich in september 1996 als studente naar het Verenigd Koninkrijk begeven en is in 2004 voltijds beginnen te werken. In 2009 heeft zij door naturalisatie de Britse nationaliteit verworven.

In 2014 zijn Lounes en García Ormazábal met elkaar getrouwd. Na het sluiten van het huwelijk heeft Lounes als familielid van een burger van de EER (Europese Economische Ruimte) de minister van Binnenlandse Zaken verzocht om afgifte van een verblijfskaart. Op 14 mei 2014 heeft hij een kennisgeving ontvangen, samen met een besluit om hem uit het Verenigd Koninkrijk te verwijderen, omdat hij de toegestane verblijfsduur in het Verenigd Koninkrijk had overschreden en daarbij de regels inzake immigratiecontroles had geschonden.

Voorts heeft de minister van Binnenlandse Zaken Lounes bij brief van 22 mei 2014 meegedeeld dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart werd afgewezen. Volgens deze brief werd García Ormazábal door de Britse wet niet langer beschouwd als een „EER-burger”, omdat zij de Britse nationaliteit had verworven. Zij genoot dus niet langer de rechten die bij de richtlijn inzake vrij verkeer¹ zijn verleend. Lounes kon bijgevolg niet als familielid van een EER-burger aanspraak maken op een verblijfskaart.

Lounes heeft tegen het besluit van 22 mei 2014 beroep ingesteld bij de High Court of Justice (England & Wales) [hoogste rechterlijke instantie van Engeland en Wales]. Aangezien deze rechter betwijfelt of de Britse wettelijke regeling wel verenigbaar is met het Unierecht, heeft hij het Hof van Justitie verzocht om zich over deze kwestie uit te spreken.

In zijn conclusie van vandaag merkt advocaat-generaal Bot allereerst op dat er een onlosmakelijk verband bestaat tussen de uitoefening van de bij deze richtlijn aan García

¹ Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB 2004, L 158, blz. 77).

Ormazábal verleende rechten en de verwerving van de Britse nationaliteit door deze laatste. **De voorwaarden waaronder de nationaliteit kan worden verkregen of verloren behoren weliswaar tot de bevoegdheid van elke lidstaat, maar deze bevoegdheid moet met inachtneming van het Unierecht worden uitgeoefend** en de nationale regels moeten het Unierecht eerbiedigen.

Vervolgens **stelt de advocaat-generaal vast dat de personele werkingssfeer van de richtlijn duidelijk is beperkt tot burgers van de Unie die verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit hebben.**

Hij leidt hieruit af dat de rechtspositie van García Ormazábal door haar naturalisatie grondig is gewijzigd, zowel vanuit het oogpunt van het Unierecht als vanuit het oogpunt van het nationale recht, ondanks het feit dat er een duidelijk verband bestaat tussen de uitoefening van de rechten die haar bij deze richtlijn zijn verleend en het feit dat zij de Britse nationaliteit heeft verworven.

De advocaat-generaal is derhalve van mening dat **García Ormazábal niet langer onder het begrip „begunstigde” in de zin van de richtlijn valt. Hieruit volgt dat haar echtgenoot, in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit heeft verworven, geen afgeleid verblijfsrecht kan ontlenen aan de bepalingen van de richtlijn.**

Niettemin **wijst de advocaat-generaal erop dat de lidstaten Unieburgers die niet hun nationaliteit hebben, krachtens artikel 21 VWEU moeten toestaan om met hun echtgenoot en eventueel bepaalde andere familieleden die geen Unieburger zijn, op hun grondgebied te reizen en te verblijven.** De advocaat-generaal herinnert in dit verband aan de rechtspraak van het Hof volgens welke, om de nuttige werking van dit artikel te garanderen, de voorschriften van de richtlijn naar analogie moeten worden toegepast in geval van terugkeer van de Unieburger in zijn lidstaat van herkomst.

De advocaat-generaal stelt voor om die rechtspraak naar analogie ook op het onderhavige geval toe te passen, aangezien García Ormazábal – door ervoor te kiezen om zich in het gastland (het Verenigd Koninkrijk) te laten naturaliseren – haar wil heeft uitgedrukt om daar op dezelfde wijze te leven als zij in haar lidstaat van herkomst zou hebben gedaan, namelijk door duurzame en stevige banden te smeden met het gastland.

Bijgevolg **is de advocaat-generaal van oordeel dat de nuttige werking van de bij artikel 21 VWEU verleende rechten vereist dat een burger van de Unie, zoals García Ormazábal, het gezinsleven kan voortzetten dat zij tot dan met haar echtgenoot heeft geleid in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit heeft verworven.**

De advocaat-generaal concludeert dat de voorwaarden voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die een familielid van een Unieburger is, in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke zijn vastgesteld door de richtlijn.

NOTA BENE: De conclusie van de advocaat-generaal bindt het Hof van Justitie niet. De advocaten-generaal hebben tot taak, in volledige onafhankelijkheid het Hof een juridische oplossing te bieden voor het concrete geschil. De rechters van het Hof beginnen vandaag met de beraadslagingen over het arrest, dat op een latere datum zal worden gewezen.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) wordt gepubliceerd op de website CURIA op de dag waarop de conclusie wordt genomen.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170